

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/13/2022
Identifikačné číslo spisu:	5618010538
Dátum vydania rozhodnutia:	25.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:5618010538.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaníča na neverejnom zasadnutí konanom 25. mája 2023 v Bratislave v trestnej veci obvineného J. C. a spol. pre pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona a iné, o dovolaniach manželky obvineného J. C. a obvineného A. L. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/33/2020, z 8. septembra 2020 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie Z. C. manželky obvineného J. C. a dovolanie obvineného A. L. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/113/2018, z 2. októbra 2019 boli obvinení J. C. a A. L. uznaní vinnými zo spáchania pokračovacieho zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a pokračovacieho prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1. v dobe od 13.30 hod. dňa 8. 2. 2017 do 6.35 hod. dňa 9. 2. 2017 v F. I. na F. P. C. v Českej republike na parkovisku pred domom číslo XXX po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí vnikli do osobného motorového vozidla značky Škoda Superb, evidenčné číslo XBX XXXX, červenej farby, z ktorého odcudzili vstavaný originálny navigačný satelitný systém Columbus, čím V. Š., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom G. L. Č. XXX, Česká republika, spôsobili odcudzením škodu vo výške 1.432,64 eura (38.710,- ČK) a poškodením zariadenia vo výške 436,30 eura (11.788,90 ČK),

2. v dobe od 23.45 hod. dňa 8. 2. 2017 do 7.44 hod. dňa 9. 2. 2017 v F. I. na F. A. naproti domu číslo XXX po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí a poškodení príslušného stĺpika karosérie vnikli do osobného motorového vozidla značky Škoda Superb, evidenčné číslo XZX XXXX, šedej farby, z

ktorého odcudzili ochrannú lištu navigačného systému, čím spoločnosti O., IČO: XXX XX XXX, so sídlom I., Česká republika, spôsobili škodu odcudzením vo výške 21,84 eura (590,- ČK) a poškodením škodu vo výške 370,21 eura (10.003,- ČK),

3. v dobe od 16.00 hod. dňa 8. 2. 2017 do 8.05 hod. dňa 9. 2. 2017 v F. I. na F. Z. na parkovisku naproti domu číslo XXX po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí vnikli do osobného motorového vozidla značky Škoda Octavia, evidenčné číslo XZX XXXX, šedej farby, z ktorého odcudzili vstavaný originálny navigačný satelitný systém Columbus, verzia 13, čím M. M., nar. X. X. XXXX, trvale bytom F. Š. číslo XXXX, F. I., Česká republika, spôsobili škodu odcudzením vo výške 2.262,95 eura (61.145,- ČK) a poškodením škodu vo výške 265,21 eura (7.166,- ČK),

4. v dobe od 16.00 hod. dňa 8. 2. 2017 do 8.45 hod. dňa 9. 2. 2017 v F. I. na F. K. K. na parkovisku pred domom číslo XXX bez použitia násilia nezisteným spôsobom vnikli do uzamknutého osobného motorového vozidla značky Škoda Octavia, evidenčné číslo XZX XXXX, červenej farby, z ktorého odcudzili vstavaný originálny navigačný satelitný systém nezisteného typu a výrobného čísla, čím spoločnosti F., IČO: XXXXXXXXX, so sídlom K., XXX XX F., Česká republika, spôsobili škodu odcudzením vo výške 2.262,95 eura (61.145,-ČK),

5. v dobe od 18.05 hod. dňa 3. 2. 2017 do 7.00 hod. dňa 4. 2. 2017 v obci A. L. okres F. I., pred domom číslo XXX po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí vnikli do osobného motorového vozidla značky Škoda Superb, evidenčné číslo XZX XXXX, z ktorého odcudzili vstavaný navigačný satelitný systém Columbus, čím U. M., nar. X. XX. XXXX, trvale bytom F. Š. číslo XXXX, F. K., Česká republika, spôsobili škodu odcudzením vo výške 2.701,70 eura (73.000,- ČK) a poškodením škodu vo výške 148,04 eura (4.000,- ČK),

6. v dobe od 23.00 hod. dňa 3. 2. 2017 do 9.00 hod. dňa 4. 2. 2017 v F. K., okres F. I., na F. L. na príľahlom parkovisku po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí vnikli do osobného motorového vozidla značky Volskwagen Transporter, evidenčné číslo XZX XXXX, z ktorého však nič neodcudzili, čím spoločnosti K. IČO: XXX XX XXX, so sídlom K., Česká republika, spôsobili škodu poškodením vo výške 148,04 eura (4.000,- ČK),

7. v dobe od 23.00 hod. dňa 3. 2. 2017 do 9.00 hod. dňa 4. 2. 2017 v F. K., okres F. I., na F. L. číslo XXXX na príľahlom parkovisku po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí vnikli do osobného motorového vozidla značky Volskwagen Passat, evidenčné číslo XZX XXXX, z ktorého odcudzili vstavaný navigačný satelitný systém Columbus, čím B. M., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom ulica Š. číslo XXXX, F. K., Česká republika, spôsobili škodu odcudzením vo výške 2.960,77 eura (80.000,- ČK) a poškodením škodu vo výške 240,56 eura (6.500,- ČK),

8. v dobe od 15.00 hod. dňa 3. 2. 2017 do 9.50 hod. dňa 4. 2. 2017 v F. K., okres F. I., na F. P. číslo XXXX na príľahlom parkovisku po rozbití sklenenej výplne pravých predných dverí vnikli do osobného motorového vozidla značky Volskwagen Touran, evidenčné číslo XBX XXXX, z ktorého odcudzili vstavaný navigačný satelitný systém Columbus, čím O. Z., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom F. P. číslo XXXX, F. K., Česká republika, spôsobili škodu odcudzením vo výške 1.332,35 eura (36.000,- ČK) a poškodením škodu vo výške 229,46 eura (6.200,-ČK).

Za to bol obvinenému J. C. uložený podľa § 212 ods. 3, § 41 ods. 1, § 38 ods. 3, § 37 písm. h), § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 roky; so zaradením podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia.

Obvinenému A. L. bol uložený podľa § 212 ods. 3, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 5, § 37 písm. h), § 37 písm. m), § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho súd zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd uložil obvineným J. C. a A. L. povinnosť nahradiť spoločne a nerozdielne škodu:

- M. M., vo výške 5.000,- Kč,
- spoločnosti F., vo výške 35.000,- Kč,
- Y., vo výške 63.311,- Kč,
- Y., Z., vo výške 77.000,- Kč.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd odkázal poškodenú Y., Z., so zvyškom nároku na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, rozhodujúci na podklade odvolaní podaných obvinenými, rozhodol rozsudkom, sp. zn. 1To/33/2020, z 8. septembra 2020 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/113/2018, z 2. októbra 2019 vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu u obvineného A. L.. Na podklade § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine, výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu u obvineného J. C. a výroku o náhrade škody citovaného rozsudku, A. L. uložil podľa § 212 ods. 3, § 41 ods. 1, § 38 ods. 3, ods. 5, § 37 písm. h), § 37 písm. m), § 36 písm. l), písm. n) úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona obvineného A. L. zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia. Podľa § 319 Trestného poriadku súd odvolanie obvineného J. C. zamietol, pretože nie je dôvodné.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podala prostredníctvom obhajcu Z. C., manželka obvineného J. C., dovolanie s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku [zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu], § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku [bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

V súvislosti s uplatnenými dovolacími dôvodmi manželka obvineného J. C. namietala:

Odvolací súd sa v odôvodnení nevysporiadal s argumentáciou, ktorú uvádza manželka obvineného pod dôvodom dovolania uvádzaným nižšie. V tomto smere má byť rozhodnutie nepreskúmateľné [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

„Pokiaľ aj slovenský prvostupňový a odvolací súd dospeli k názoru, že napriek právoplatnému odsúdeniu v Českej republike, možno odsúdeného samostatne stíhať a potrestať za čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu spáchaného v celom rozsahu na území Českej republiky, tak k jednému z podstatných faktorov patrí, že sankcia uložená v Českej republike za rovnaký delikt sa zohľadní aj v konaní pred slovenskými súdmi, a to tak, aby jednotlivec nebol vystavený nadmernej záťaži. Súd však pri ukladaní samostatného trestu, túto okolnosť nezohľadnili. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku síce uvádzal, že za iných okolností by prichádzal do úvahy spoločný, resp. súhrnný trest, ale ďalej konštatoval, že súd nemôže prihliadať na odsúdenie iného členského štátu Európskej únie. Podľa názoru manželky obvineného však táto okolnosť mohla a mala byť zohľadnená aspoň pri druhu a výške uloženého trestu. Odsúdenému mohol a aj mal byť uložený iný druh trestu ako trest odňatia slobody, ktorý už má za rovnaký delikt uložený, pričom súčasné pomery obvineného a okolnosti prípadu (dvojitý potrestanie) odôvodňoval aj prípadné mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona“. [§ 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku]

„Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/113/2018, z 2. októbra 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/33/2020, z 8. septembra 2020 bol J. C., nar. X. B. XXXX, uložený trest za čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu bol právoplatne odsúdený súdom Českej republiky a na trestné stíhanie za ďalšie čiastkové útoky Česká republika vydala odsúdeného J. C. Slovenskej republike.

Odsúdený v spolupáchateľstve spáchal a dokonil trestné činy na území Českej republiky, pričom podľa

zákonov platných na území Slovenskej republiky ako aj zákonov Českej republiky, ide o pokračovacie trestné činy krádeže a poškodzovania cudzej spáchané v jednočinnom súbahu, teda na území oboch štátov ide o jeden delikt".

„Už aj podľa znenia § 120 ods. 10 Trestného zákona účinného do konca júla 2019 bolo zamedzené posúdenie viacerých čiastkových útokov naplňajúcich spolu skutkovú podstatu jedného trestného činu ako jeden delikt len v prípadoch, ak časť konania páchatel'a bola vykonaná na území Slovenskej republiky a len niektoré z čiastkových skutkov boli spáchané v cudzine. Výplýva to aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Urto/6/2014, z 1. októbra 2014, v ktorého odôvodnení sa uvádza: ‚najvyšší súd dospel k záveru, že ustanovenie § 122 ods. 10 Trestného zákona (časť vety za bodkočiarkou) nie je možné aplikovať v situácii, keď všetky čiastkové útoky boli spáchané mimo územia Slovenskej republiky a na tomto území sú považované za jeden delikt‘.

Súčasný znenie § 120 ods. 10 Trestného zákona (vypustenie časti vety za bodkočiarkou) len potvrdilo vyššie uvedený záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že pokiaľ všetky čiastkové útoky boli spáchané mimo územia Slovenskej republiky a na tomto území sú považované za jeden delikt, tak tento už nie je možné rozdeliť na samostatné delikty.

Obvinený potom výlučne na území Českej republiky spáchal jeden delikt, ktorý je v Slovenskej republike a rovnako aj v Českej republike právne kvalifikovaný ako pokračovacie trestné činy krádeže a poškodzovanie cudzej veci spáchané v spolupáchateľstve a jednočinnom súbahu, za ktorý delikt už právoplatne potrestaný trestný rozkazom Okresného súdu Vsetín, sp. zn. 3T/70/2017, z 15. mája 2017. Pokiaľ potom Česká republika za jeden delikt spáchaný len na jej území obvineného potrestala a zároveň ho vydala na trestné stíhanie do Slovenskej republiky, tak tým došlo aj k porušeniu zásady medzinárodného práva ‚aut dedere aut judicare‘, ktorá pochádza z latinčiny a znamená ‚buď vydať alebo potrestať‘.

Zároveň, keď bol odsúdený J. C. na Slovensku potrestaný za delikt spáchaný v celom rozsahu na území Českej republiky, za ktorý už bol aj Českej republike odsúdený, tak bol duplicitne potrestaný, čím došlo k porušeniu zásady ne bis in idem. Na tejto skutočnosti nič nemení ani okolnosť, že súd prvého stupňa prijal vyhlásenie obvineného o vine podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku, pretože zásada ne bis in idem znamená nielen zákaz dvojitého stíhania a súdenia, ale aj zákaz dvojitého potrestania.

Hoci Ústavný súd Slovenskej republiky už v minulosti vyslovil možnosť samostatného stíhania za čiastkové útoky inak jedného pokračovacieho trestného činu, tak len v prípadoch, že stíhanie bolo vykonávané za niektoré z čiastkových útokov spáchaných na území Slovenskej republiky. Nikdy však v prípade, a celý jeden pokračovací trestný čin bol spáchaný v inom členskom štáte Európskej únie, v ktorom bol zaň aj páchatel' právoplatne odsúdený". [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku]

Manželka obvineného Z. C. preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/33/2020, z 8. septembra 2020 vo výroku, ktorým bolo podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté odvolanie obvineného J. C. ako aj rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/113/2018, z 2. októbra 2019 vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu u obvineného J. C..

K dovolaniu manželky obvineného Z. C. sa využijúc svoje právo podľa § 376 Trestného poriadku vyjadril prokurátor, a síce v podstate takto:

Dovolaťka nepreukázala existenciu ani jedného z troch namietaných dovolacích dôvodov, ktoré bližšie v podanom texte rozviedla a prokurátor preto navrhol dovolanie Z. C. zamietnuť podľa § 392 Trestného poriadku.

Proti tomu istému rozsudku podal dovolanie aj obvinený A. L. prostredníctvom toho istého obhajcu ako manželka obvineného J. C., s poukazom na údajné naplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku. Argumentoval v podstate rovnako ako manželka obvineného J. C. s tým rozdielom, že dovolacie námietky, ktoré Z. C. podradila pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, podradil on pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Obvinený A. L. vo svojom dovolaní konštatoval:

„Pokiaľ aj slovenský prvostupňový a odvolací súd dospeli k názoru, že napriek právoplatnému

odsúdeniu v Českej republike, možno odsúdeného samostatne stíhať a potrestať za čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu spáchaného v celom rozsahu na území Českej republiky, tak k jednému z podstatných faktorov patrí, že sankcia uložená v Českej republike za rovnaký delikt sa zohľadní aj v konaní pred slovenskými súdmi, a to tak, aby jednotlivec nebol vystavený nadmernej záťaži. Súd však pri ukladaní samostatného trestu, túto okolnosť nezohľadnil. Odvolací súd v odôvodnení rozsudku síce uvádzal, že za iných okolností by prichádzal do úvahy spoločný, resp. súhrnný trest, ale ďalej konštatoval, že súd nemôže prihliadať na odsúdenie iného členského štátu Európskej únie. Podľa názoru manželky obvineného však táto okolnosť mohla a mala byť zohľadnená aspoň pri druhu a výške uloženého trestu. Odsúdenému mohol a aj mal byť uložený iný druh trestu ako trest odňatia slobody, ktorý už má za rovnaký delikt uložený, pričom súčasné pomery obvineného a okolnosti prípadu (dvojité potrestanie) odôvodňoval aj prípadné mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona".

Zároveň tvrdil, že sa odvolací súd v odôvodnení nevysporiadal s argumentáciou, ktorú uvádza obvinený pod dôvodom dovolania uvádzaným nižšie. V tomto smere má byť rozhodnutie nepreskúmateľné. [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku]

A. L. ďalej namietal nesprávne právne posúdenie zisteného skutku a nesprávnu aplikáciu hmotnoprávneho ustanovenia, konkrétne použitie § 138 písm. j) Trestného zákona a následne použitie § 212 ods. 3 písm. b) Trestného zákona (v znení zákona č. 214/2019 Z. z. účinného do 1. augusta 2019). „Obvinený v spolupáchateľstve spáchal a dokončil trestné činy na území Českej republiky, pričom podľa zákonov platných na území Slovenskej republiky ako aj zákonov Českej republiky, ide o pokračovacie trestné činy krádeže a poškodzovania cudzej veci spáchané v jednočinnom súbehu, teda na území oboch štátov ide o jeden delikt.

Pokiaľ sa Slovenská republika a Česká republika, tento jeden pokračovací delikt spáchaný v jednočinnom súbehu v celom rozsahu na území Českej republiky a v celom rozsahu objasnený na jej území rozhodli súdiť a potrestať ako dva delikty, tak potom je potrebné vychádzať z ustanovenia § 122 ods. 10 Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania súdeného deliktu, ktorý riešil situáciu čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu".

„Pri posudzovaní trestnosti činu sa vždy vychádza zo zásady, že páchatel'ov skutok sa posudzuje podľa toho práva, ktorého použitie je pre páchatel'a priaznivejšie.

V zmysle ustanovenia § 122 ods. 10 Trestného zákona účinného do konca júla 2019 bolo zamedzené posúdenie viacerých čiastkových útokov naplňajúcich spolu skutkovú podstatu jedného trestného činu ako jeden delikt v prípade čiastkových útokov spáchaných mimo územia Slovenskej republiky.

Vzhľadom na to, že obvinený A. L. bol stíhaný za čiastkové útoky spáchané mimo územia Slovenskej republiky, tak v zmysle § 122 ods. 10 Trestného zákona, časť vety za bodkočiarkou, v znení účinnom v čase ich spáchania, tieto útoky nemôžu byť posudzované ako čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu, ale ako samostatné trestné činy, pričom ani pri jednom z nich nebolo poškodených viac osôb.

Konanie obvineného preto nemohlo byť posudzované ako pokračovací zločin krádeže spáchaný na viacerých osobách, ale ako samostatné prečiny krádeže podľa § 212 ods. 3 písm. a) Trestného zákona v znení účinnom do 31. júla 2019, pri ktorých je trestná sadzba v rozpätí šesť mesiacov až tri roky.

Obvinený A. L. mal byť preto odsúdený za viacčinný rovnorodý súbeh prečinov krádeže podľa § 212 ods. 3 písm. a) Trestného zákona a prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. júna 2019, spáchaný formou spolupáchateľstva.

Pokiaľ v minulosti obvinený poukazoval na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Urto/6/2014, z 1. októbra 2014, tak toto je na daný prípad nepoužiteľné, pretože rieši situáciu, keď jeden členský štát Európskej únie logicky odsúdi páchatel'a za všetky čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu spáchané na jeho území. V predmetnej veci však dva štáty Európskej únie „rozdelili" jeden delikt spáchaný a objasnený v celom rozsahu na území jedného štátu na dva delikty tak, aby bol páchatel' za jeden delikt dvakrát potrestaný dvomi štátmi".

Obvinený preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1To/33/2020, z 8. septembra 2020 ako aj rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/113/2018, z 2. októbra 2019. [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku]

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaniach obvinených skúmal procesné podmienky pre ich podanie a zistil, že dovolania boli podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], osobou oprávnenou na ich podanie [§ 369 ods. 2 písm. b), resp. aj ods. 5 Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že spĺňajú obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a tiež, že obvinení pred ich podaním využili svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd po splnení vyššie vymedzenej formálnej prieskumnej povinnosti zistil, že podané dovolania je potrebné odmietnuť ako nedôvodné podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 a nasl. Trestného poriadku.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie odvolanie“.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku k tomu treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolaťelom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku.

Z toho vyplýva, že v prípade, ak chybám vytýkaným v dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Trestného poriadku nezodpovedá dovolaťelom označený dôvod dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnomu dôvodu dovolania označenému dovolaťelom v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolaťelom podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku, ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný právne uplatniteľný dôvod dovolania, než ktorý dovolaťel uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Trestného poriadku, dovolací súd dovolaniu vyhovie postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Trestného poriadku a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď k tomu bližšie uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2Tdo/30/2011, zo 16. augusta 2011, publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Jednou zo základných zásad trestného konania je aj zásada práva na obhajobu, vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, v čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a tiež v čl. 6 ods. 3 písm. b), písm. c), písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva je zaručiť ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Zásada práva na obhajobu vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastofujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Vyššie podrobne opisovaná zásada obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ako obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Keďže obvinený J. C. urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo žalovaného trestného činu, zvolil najvyšší súd pri skúmaní opodstatnenosti uvedeného dovolacieho dôvodu medzi ním a obvineným L. diferencovaný postup.

Vo vzťahu k obvinenému J. C. je potom nutné uviesť, že v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku platí, že ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o vine, môže vo vzťahu k vine uplatňovať len dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. To obvinený C. (resp. jeho manželka) aj urobil. Zároveň však platí, že proti rozsudku, ktorý bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného o priznaní viny, dovolanie môže podať len minister spravodlivosti, a to na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby (R 12/2017). Inými slovami - tak manželka obvineného ako i samotný obvinený sú v tomto prípade osobami neoprávnenými na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k obvinenému A. L. v rámci namietaného dovolacieho dôvodu najvyšší súd uvádza, že dovolateľ namietal, že odvolací súd sa riadne nevysporiadal s jeho podstatnou námietkou týkajúcou sa samostatného stíhania a potrestania slovenskými súdmi za čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu spáchaného v celom rozsahu na území Českej republiky, napriek právoplatnému odsúdeniu v Českej republike a otázkami s tým súvisiacimi.

V súvislosti s obvineným namietanou arbitrárnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu, dáva potom najvyšší súd v tomto smere do pozornosti odôvodnenie rozsudku tohto súdu, konkrétne na str. 20-21, kde sa síce odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa zo str. 16.17, ale len z toho dôvodu, že Krajský súd v Žiline sa v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou tam citovanou.

S takto zvoleným odôvodnením Krajského súdu v Žiline sa najvyšší súd ako vecne i zákonne správnym rovnako v úplnosti stotožnil, nakoľko súd prvého stupňa sa vyjadril jasne, zrozumiteľne a presvedčivo, čím obvinenému poskytol dostatočne vyčerpávajúcu argumentáciu na jeho námietky.

Vo vzťahu k námietkam obvineného A. L. ohľadom ukladaného trestu, bude sa nimi najvyšší súd zaoberať nižšie, keďže nimi relevantne nenamietal žiadne okolnosti spadajúce pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Zo zmieneného vyplýva, že v trestnej veci obvinených nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa - to znamená, že

- obvinenému bol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone alebo
- obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.).

Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (napr. uloženie trestu zákazu pobytu za nedbanlivostný trestný čin). Tento dovolací dôvod možno použiť aj v prípadoch, pri ktorých boli súčasne uložené tresty, pričom Trestný poriadok uloženie takýchto trestov súčasne nepripúšťa - § 34 ods. 7 Trestného zákona.

Dovolatelia v podstate namietali neaplikovanie mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 Trestného zákona ako i to, že konajúce súdy nezohľadnili pri ukladaní trestu sankciu, ktorá im za časť trestnej činnosti bola uložená súdom v Českej republike. Z uvedeného dôvodu v ďalšom najvyšší súd dovolacie dôvody obvineného L. [ním zaradené pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku] podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o tvrdenia, že nepoužitím ustanovenia § 39 Trestného zákona súdmi by došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, najvyšší súd k tomu uvádza, že nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona nezakladá tak označený ako ani žiaden iný dôvod dovolania.

Je tomu tak z dôvodu, že hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody sa svojou povahou a významom primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 a nasl. Trestného zákona. Na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 <. ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávnej, ale zároveň kogentnej povahy ho preto nemožno podriaďovať ani pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Z toho plynie záver, že pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom. Naopak, druhý predstavuje špeciálny hmotnoprávny dôvod vzťahujúci sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku ale nie je naplnený tým, že obvinenému nebol uložený trest za použitia § 39 a nasl. Trestného zákona (resp. § 40 a nasl. Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006), v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný. Pokiaľ totiž súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezníženej trestnej sadzby nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 a nasl. Trestného zákona preto nezakladá žiadny dovolací dôvod (viď R 5/2011).

Dôvodná nie je ani námietka obvinených, že pri ukladaní trestu nebola zohľadnená sankcia uložená im za súvisiacu trestnú činnosť v Českej republike. Po prevzatí veci z Českej republiky totiž posudzovali orgány Slovenskej republiky (konajúce súdy) danú trestnú vec autonómne a samostatne. Súdy Slovenskej republiky preto nemali právnu povinnosť zohľadňovať akýmkoľvek odsúdenie obvinených v Českej republike za obdobnú trestnú činnosť za účelom ukladania miernejšieho či alternatívneho trestu. Ustanovenie § 7b ods. 2 Trestného zákona uvádza, že právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Jeho účelom je priznať rovnaké právne účinky trestným rozhodnutiam iných štátov EÚ, ako majú predchádzajúce vnútroštátne odsúdenia, a to najmä napríklad pri posudzovaní recidívy ako prirážajúcej okolnosti a podobne. Citované ustanovenie preto nedopadá na prípad obvinených v tom smere, ako oni uvádzajú.

Napokon, súdy oboch stupňov obvineným vo svojich rozhodnutiach dostatočne vysvetlili, prečo nebolo možné v danej veci ukladať spoločný trest.

Z uvedeného je zrejmé, že v danej veci obvinených nemožno ustáliť, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy

viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili sudy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce sudy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

S poukazom na vyššie uvedené obvinený skrátka nemôže „zostať prekvapený“, keď najvyšší súd jeho dovolacie námietky - ktoré smerovali len k nesprávnosti a neúplnosti skutkových zistení, rozsahu dokazovania a hodnoteniu dôkazov - označí v predmetnej trestnej veci ako stojace zjavne mimo uplatnený dovolací dôvod. Navyiac, takto formulované dovolacie námietky nemožno kvalifikovane

podradiť ani pod akýkoľvek iný uplatniteľný dovolací dôvod, nakoľko sa nimi v súvislosti s ich obsahom v podstate nie je možné z právneho hľadiska zaoberať tak, aby bol dovolací prieskum aspoň okrajovo súladný s platnou a účinnou právnou úpravou (výnimkou je už skôr zmieňovaná procesná situácia, keď je subjektom podávajúcim dovolanie minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Najvyšší súd pripomína, že v prípade podania dovolania obvineným nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - vid' veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Keďže obvinený J. C.Č. urobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že je vinný zo žalovaného trestného činu, zvolil najvyšší súd opakovane i pri skúmaní opodstatnenosti uvedeného dovolacieho dôvodu medzi ním a obvineným L. diferencovaný postup.

S poukazom na už vyššie uvedené, musí najvyšší súd vo vzťahu k dovolaniu Z. C. opakovane konštatovať, že i v tejto časti bolo podané neoprávnenou osobou. Preto sa v tejto časti jej dovolacími námietkami nebude zaoberať.

Vo vzťahu k dovolacím námietkam obvineného A. L. sú potom pre dovolací súd sú v zmysle uvedeného kľúčové skutkové zistenia, podľa ktorých obvinený spáchal trestné činy tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa. Popísanému skutkovému stavu potom plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvinených ako pokračovací zločin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona a pokračovací prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označených trestných činov. To isté potom platí aj o tvrdení, že trestný čin krádeže obvinení spáchali závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j) Trestného zákona na viacerých osobách, čo sa neopodstatnene pokúšal rozporovať obvinený A. L.. V tejto súvislosti poukazuje najvyšší súd na závery súdnej judikatúry, podľa ktorých objektom trestných činov proti majetku je ochrana majetku a majetkových práv ustanoveniami uvedenými v štvrtej hlave osobitnej časti Trestného zákona (§ 212 až § 249 Trestného zákona). Individuálnym objektom trestného činu krádeže podľa § 212 Trestného zákona je ochrana vlastníckeho vzťahu k určitým veciam, legálnej držby veci a faktickej dispozície s vecou. Predmetom útoku je vec patriaca nositeľovi týchto vzťahov dotknutých protiprávnym zásahom páchatela, vo vzťahu ku ktorému sú hmotné predmety útoku cudzou vecou. Ak je taký čin spáchaný na ujmu viacerých osôb, napríklad formou pokračovania v trestnej činnosti, je naplnený znak spáchania činu závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j) Trestného zákona, teda spáchanie činu na viacerých osobách (stanovisko NS SR č. 13/2015).

Vo vzťahu k ustanoveniu § 122 ods. 10 Trestného zákona účinného do 31. júla 2019 upravujúceho legálnu definíciu pokračovacieho trestného činu je pravdou, že v uvedenom znení zákon pôvodne vyžadoval, aby všetky čiastkové útoky boli spáchané na území Slovenskej republiky. V uvedenej trestnej veci však prišlo k prevzatíu trestnej veci z Českej republiky, a preto sa pre účely posúdenia viny a ukladania trestu všetky skutkové okolnosti prípadu posudzujú tak, ako by celá trestná činnosť bola spáchaná na území Slovenskej republiky. Znenie ustanovenia § 122 ods. 10 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutkov tak, ako to namietal obvinený, je pre posúdenie právnej kvalifikácie v danom prípade bez významu.

Vo vzťahu k tomuto dôvodu dovolania sa dovolateľ tiež snažil namietat' predovšetkým trestné stíhanie a potrestanie zo strany slovenských súdov za čiastkové útoky jedného pokračovacieho trestného činu spáchaného v celom rozsahu na území Českej republiky, a to aj napriek existencii právoplatného odsúdenia v Českej republike.

Na tomto mieste je v úvode potrebné poznamenať, že ku spáchaniu žalovaných skutkov došlo na území Českej republiky, pričom pred orgánmi Českej republiky bolo vedené trestné konanie voči obvineným v štádiu prípravného konania. Na základe žiadosti Okresného štátneho zastupiteľstva v Uherskom Hradišti rozhodla Okresná prokuratúra Liptovský Mikuláš o prevzatí tohto trestného konania, a to za časť trestnej činnosti tak, ako to navrhli orgány Českej republiky. Jedná sa síce o riešenie možno neštandardné, avšak takýto postup vylúčený nie je. Rozhodne tým nebola porušená zásada aut dedere aut judicare, pretože od momentu prevzatia trestného konania sa obe „časti“ súvisiacej trestnej činnosti posudzujú samostatne.

Zároveň je možné skonštatovať, že obvinení sa v inkriminovanom období dopustili na území Českej republiky aj ďalších skutkov kvalifikovaných rovnako ako trestný čin krádeže a poškodzovania cudzej veci podľa Trestného zákonníka Českej republiky na skutkovom základe opísanom vo výroku trestného rozkazu Okresného súdu Vsetín, sp. zn. 3T/70/2017, nachádzajúceho sa v súdnom spise. Trestná činnosť, za ktorú boli na území Českej republiky uvedeným trestným rozkazom odsúdení, síce zrejme tvorí „súčasť“ ich celkovej trestnej činnosti. Smerodajné však je, že v Slovenskej republike boli obvinení postihnutí delikty, ktoré neboli pokryté odsudzujúcim rozhodnutím (trestným rozkazom) v Českej republike. Súdu prvého stupňa preto neostalo nič iné, len rešpektovať autonómne rozhodnutie príslušných orgánov Českej republiky, že skutky opísané v citovanom trestnom rozkaze neboli predmetom odovzdania trestného konania do Slovenskej republiky. Za iných okolností by predstavovali čiastkové útoky tvoriace jeden pokračovací trestný čin. Ako už však bolo zároveň viackrát prízvukované, neboli na území Slovenskej republiky splnené podmienky pre uloženie spoločného, resp. súhrnného trestu odňatia slobody, keďže v tomto smere pre účely ich uloženia súd nemôže prihliadať na odsúdenie súdom iného členského štátu EÚ.

Keď potom dovolatelia naznačovali, že takýto postup by bolo možné považovať za duplicitné potrestanie a porušenie zásady ne bis in idem, najvyšší súd pripomína, že týmito námietkami by sa mohli eventuálne domáhať naplnenia dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku, ale ani ten by v zmysle skôr vysvetleného nemohol byť naplnený.

Odsúdenie obvinených súdom Českej republiky zároveň nevytvára prekážku rozhodnutej veci, keďže v dôsledku odovzdania a prevzatia trestného stíhania Slovenskou republikou bola daná právomoc slovenských orgánov viesť trestné stíhanie, a teda aj súdov Slovenskej republiky rozhodnúť o podanej obžalobe za skutky, ktoré boli predmetom odovzdania, pričom skutky, ktoré boli predmetom odovzdania, neboli predmetom odsudzujúceho rozhodnutia orgánov Českej republiky (vzťahovali sa na inú časť trestnej činnosti). Tomu napokon zodpovedá i (obvineným L. predložené) uznesenie Okresného štátneho zastupiteľstva v Uherskom Hradišti, sp. zn. ZT 58/2017, z 12. februára 2021, ktorým bolo v zmysle ustanovení českého Trestného poriadku na území Českej republiky obligatórne zastavené trestné stíhanie voči obvineným za tú časť trestnej činnosti, ktorá bola na trestné stíhanie prevzatá orgánmi Slovenskej republiky.

Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k obvinenému L. nemožno dospieť k záveru o tom, že by bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a preto aj v tejto časti dovoláciu argumentáciu najvyšší súd odmietol ako zjavne nedôvodnú.

Nakoľko najvyšší súd s poukazom na vyššie konštatované nezistil naplnenie dovolacích dôvodov namietaných dovolateľmi rozhodol v konečnom dôsledku tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Vo vzťahu k žiadosti obvineného A. L. adresovanú Okresnému súdu Liptovský Mikuláš z 18. júla 2022 dovolací súd ešte uvádza, že túto posúdil ako návrh na doplnenie dokazovania - „... znovu prekontrolovať odtlačky prstov ...“, „... a taktiež DNA výtery“, ktorý je nad rámec prieskumu dovolacieho konania.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.